

HISTORIAN'S OFFICE

 Library.

No. 958

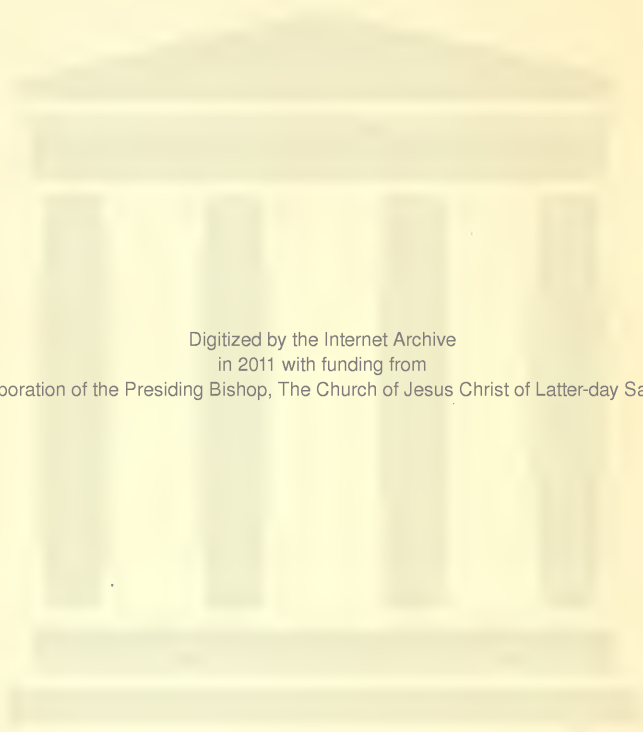
~~086.415~~

Presented to the
Sustaining Office
of
C. O. Jones
for
John W. Jones.

Sept. 22, 1853

Vault
ROCK AREA
M208
P9164d DAN
items 1-7

RN- 55450
RN- 60153

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Den patriarkalske Orden

eller

Fleerkoneri,

af Eldste Orson Spencer,

Kauster ved Universitetet i Utah Territorium i de Forenede Stater i Amerika, og Præsident over den preussiske Mission af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages-Hellige.

Oversat efter hans femtende Brev i Correspondence med Doct. Theol. William Crowe, Udgiver af "The Western Watchman", St. Louis, F. S. A. (senest Udgiver af "The Christian Watchman", Boston, Massachusetts,) af C. Widerborg.

Erværdige og kjære Herre!

Ved vor sidste Samtale i November sidstleden ønskede De en fuldstændigere Fremstilling af mine Anskuelser angaaende et Folks Læresætninger, hvis Kundbarhed hurtigt spredte sig iblandt Jordens Nationer, og lægger Beslag paa deres spændte Opmærksomhed. Jeg ved altfor vel, at, hvis mine Anskuelser angaaende Læren om den patriarkalske Orden skulde heldigvis erholde nogen Antagelse af Dem, eller et opløst Publikum, denne Antagelse maa sikkert ved Sandhedens og den guddomslige Aabenbarings nimodstaaelige Kraft. Alle christelige Nationers Vedtagter og deres dybt indgroede Fordomme, vil opreise deres mægtigste Voltværker imod den. Men jeg nærer dog det Haab, at Tidsaandens retfærdiggjør Undersøgelsen af ethvert Æmne, der benyttes til at forbedre den menneskelige Slægts Tilstand, enten det vedkommer den huslige Forbindelse, eller den politiske eller den afsjort religiøse Organisation. Den huslige Forbindelse er den første Green af al selskabelig Indretning, og maa ogsaa gaa forud for al borgerlig Regjering, og bidrager mest til Aanden og Velskaffenheden af samme. Den er Grundvolden, hvorpaa enhver Samfundsbygning maa opreises. De Love, som regulere Ægtefælskab og Skilsmisse, og Tilladelsen for Kjønnenes Omgang, uden nogen forefærdig Ægtefælskabsorden overhovedet, findes i stor Forskjellighed og Uoverensstemmelse iblandt forskellige christelige Nationer. Og Christenhedens Love adskille sig vidt fra de øvrige Trefjerdedele af den hele Menneskeslægts, og ligeledes nimodsigelig fra det gamle og det nye Testaments Love. Dersom Kjønnenes Omgang ikke er ordnet i Wiisdom og Aenighed, vil Resultatet være, at enhver deraf udspirende Samfunds-Green og Orden vil blive frænklet. Plant først et godt Træ, da vil Frugten ogsaa blive god. En ren Kilde kan ikke udgive sødt og bittert Vand tillige. Et Figentræ kan ikke bære Tidster.

Naar Familiefæsenet er indrettet efter en sund og retfærdig Lov, vil Følgen deraf føles i enhver selskabelig eller borgerlig Indretning af hvilket som helst Slags, baade i denne Verden og hinsides Grændserne af denne Verden. Der staaer ikke i nogen Regjerings, eller religiøs Samfunds, eller Reformfællesskabs Magt at danne en god Orden og en sand Velskaffelse med en fordærvet patriarkalsk Lov som Grundvold. Hvad den rene og fuldkomne patriarkalske Orden er, paa hvilken Samfundets Velskaffelse saa meget berøer, vil være Gjenstanden for min Fremstilling i dette Brev. Lad mig her sige, at den Familieorden, som Gud indskiftede ved Abraham og Patriarkerne, var den Orden som overholdes af de himmelske Væsener i den celestiale Verden. Og denne Familieorden er ikke blot een, for hvilken Gud sidder som Hovedet og som det første Mønster i Rækken af de ægtefælskabelige Exempler,

men den er af evig Vedvaren baade i og udenfor denne Verden. Det er yderst urimelig at formode en saadan Uregelmæssighed, som at der gives en Fader uden en Moder. Sammenligningen af enhver Ting i Naturen forbyder en saadan Idee. Sammenligningen af Fugle, Fiske, de firføddede og de krybende Dyr, samt Planterne, forbyder det. Hade vi ikke alle een Fader? Vi ere alle hans Utkom. Hvilken stor Familie, som tilskrives een Fader! Men hvor er det Skriftsted, som henregner Oprindelsen af de forskjellige Søner fra een og samme Moder? Naar Gud opreiser nogen Deel af sit Rige paa Jorden, er det i Lighed med hans egen Orden i Himlen. Naar han giver Menneskene et Mønster af Familieindretning paa Jorden, vil dette Mønster netop være lig hans egen Familieorganisation i Himlene. Abrahams Familie var en Gjenpart af et himmelsk Mønster. Billedet var tegnet af en Mester-Kunstner, som var fuldkommen bekendt med det himmelske Mønster. Abrahams Familie var en frist Organisation, der havde til Hensigt at bevirke Guds Vedvaren og Tilvært i en endeløs Række af Slægter. Og enhver Familie, som Gud anordner paa Jorden, er dannet lig hans egen oprindelige Familie i Himlene. En himmelsk Familie var en fuldkommen Familie, saavel med Hensyn til den hellige Handling, der havde sammenbundet den, som ogsaa i Henseende til de Love, som belønnede Overholderen eller straffede Overtræderen af samme. Det krævedes af Abrahams Familie at være ligesaa fuldkommen. Gud selv bevidnede angaaende Abraham, at han vandrede for ham i Fuldkommenhed, og ligeledes at hans Familie var indrettet efter rigtige Grundsætninger, at hans Børn og ganske Huus, indbefattende hans Hustruer og Tjende, regjeredes netop efter Guds Sind. Denne Abrahams Familieorden var kjendt af Gud og sandt hans ubetingede og fuldkomne Bifald. Og hvorfor vandt den Guds Bifald? Fordi det er den eneste Orden, der udøvedes i de celestiale Himle, og den eneste Orden, hvori der hersker Fred, Enighed og Lyksalighed, og som vil vedvare, medens de af Mennesker ud-tænkte Systemer og Paasind vil aldeles bedrage og gaae til Grunde ved Brugten. Nu, Gud bekræftede, at Abrahams Forhold med hans Hustruer og Børn, og Tjenere, og alle henhørende til hans Huus, var fuldkommen ret og rigtig, og han vidste, at han vilde vedblive at øve Retfærdighed. Følgelig, Abraham var fuldkommen dydig og reen, og ligesaa vare hans Koner. Og alle hans Giftermaal vare fuldkommen hæderlige, hvilket Antal af Hustruer han maatte have, og hans Seng var ingeninde besmittet, ei heller bleve hans Børn erklærede for uægte, eftersom Gud ikke forbyd ham at giftes, som mange af Menneskenes Regjeringer forbyde. Tusinder af uskyldige Børn fødes aarlig under Byrden af en æreløs, uægte Fødsel, medens de skyldige Forældre, istedetfor at blive baulyste for saadan en Forargelse, blive affrydede, om de søge at undgaae en saadan Synd ved at ægte Gjenstandene for deres Kjærlighed og derved sikke deres Utkom en hæderlig Stilling. Hvor mange dydige Kvinder vilde uendelig foretrække at forbinde deres Skjebner med en og samme hæderlige, dydige og høihjertede Mand, end hver for sig at forenes med en ringere, fordærvet og lastefuld Mand. Den fordærvelige Følge af sidst-nævnte Forbindelse, deres Utkom, er altsor stor at kunne omtales, eller at fattes af en endelig Forstand; den strækker sig til kommende Verden.

Skal saadanne dydige og uskyldige Kvinder, endskjønt de kan være fattige og lidet begunstigede af den smilende Lykke, — skal de blive negtede Retten at vælge Gjenstanden for deres Kjærlighed? Skal de formentes ved Lovens ubarmhjertige Trusel at ægte den, deres Hjerter suffer? Skal de ved Virkningen af frygtelig indskrænkede Love virkelig nødes til at overgive sig til skamløs Lidetlighed, paaførende dem selv og deres Utkom smitsom Sygdom, Vresløshed og Død, eller at ægte en lavere Grad af fordærvede, lastefulde Mænd, Velslyngte, Fraadserer, Drankere og Lediggjængere, eller bestandig forblibe i ugift Stand og tilintetgjøre Hensigten af deres Skabelse, og frænke det første og fornemste af Guds Bud: „at forøges og oplynde Jorden“? Hvo veed ikke, at Herren flammer sig ved saadanne smaalige, indskrænkede Love og deres Forvarere, der ere saa høilig uvidende om de første store Lovgivningsprinciper. Min Herre! dersom Tiden vilde tillade det, vilde jeg klargligen bevise at et Forbud mod at giftes burde henregnes til Overtrædelse og Misgjernings Udøvelse. Sauls og Davids Forbrudelser bevirkede Fortabelse af deres Ret til deres Hustruer, som overdroges til dydigere og lovsydigere Mænd. Forsøgelse af Kundskab, og Tilvært i Herredømme, Magt og Lyksalighed, er uadskillig

forenet med Forøgelsen af den menneskelige Familie. Men den atvise Gud standser Overtræderes Fremadskriden til Herredømme, Magt og Lyksalighed, ved at tilbageholde forundgaaende Midler. Han forebygger Formerelsen af faldne Engle, medens han befaler de Lydige at forsøges, og forsaavidt som de kaldes til det hjertegribende Optrin at forlade deres Hustruer for Evangeliets Sag, have de den Forsikring at giengjældes hundrede Fold. Saaledes viser det sig, at Gud velsigner gode Mænd ved at mangfoldiggjøre og forsøge dem, og straffer de onde ved at udlette deres Navne og afskjære deres Afkom fra Jorden. Patriarkerne's Historie er en Række af Velsignelser af denne Slags. Velsignelserne, givne til deres talrige Hustruer, ere ogsaa af samme Slags. Og intet Udtryk af Kummer, eller Leilighed for Beklagelse, var mere fremstikkende i Historien om Patriarkerne eller deres Hustruer, end at beskrives barnløs og uden Afkom paa Jorden. Gud sættede altid en hæderlig Udmerkelse til de Mænd og Qvinder, som indtraadte i det hellige Fleerkone-System, alt efter de Betingelser han fastsatte for dem at efterleve.

En blot flygtig Gjennemlæsning af Patriarkerne's Historie vil oplyse den hæder- værdige Stilling, hvori Gud ansaa dem at være.

Ikke alene Abraham var hæderlig, dydig og reen idet han tog sig tvende Hustruer, men Sara og Hagar var ogsaa hæderlige, dydige og rene, idet de samtykte at blive sættede som Hustruer til een og samme Mand. Hvorledes det, siger De? Fordi den Almægtige udtrykkelig bekræftede det og bevirkede samme at gjøres til Gjenstand for historisk Optegnelse, at de og deres Herre og Mand, Abraham, vare hæderlige, idet de gjorde saaledes. Forundrer det Dem, at jeg gjør denne Paa- stand til Beviis for Fleerkoneri? Forbauses ikke!

Min Herre! Den Almægtige besøgte virkelig denne Mand til to Hustruer og indlod sig i Samtale om hans Familie og huslige Anliggender; — Anliggender, som i Forbigaaende sagt, vare mere vigtige for Hans Riges Fremgang end mange have alvorligen tænkt paa. Hvad sagde han i Anledning af disse Ting? Sagde han: Abraham, vogt dig for sandelig Begjærlighed! Vogt dig for Lysten til Qvin- den! Sagde han et Ord af det Slags? Nei, min Herre! Jeg gjentager det, Nei! Han sagde ikke noget Saadant. Men, siig os reent ud, hvad sagde han? Nu vel! læs det selv paa Deres Knæ, hvis Deres Hjerter ellers ikke er ndmygt nok at annamme denne Lærdom. Han sagde virkelig dette til Abraham: — Abraham! Jeg finder ingen Feil deri, at du har taget to Hustruer, men derimod velsigner jeg dig derfor, og jeg velsigner dig for at have gjort det, og jeg velsigner dem, for at de ere blevne dine Hustruer, fremfor alle andre Qvinder paa Jorden. Jeg velsigner dig, og din Hustru Sara med Ederes Ungdoms Kraft og Glæde; — du skal have en Søn. Du skal ikke blot have en Søn, men du skal endog have Nationer af Sønner og Døttre. Din Hustru Hagar skal ogsaa blive høilig velsignet iblandt Qvinder for det, som hun har gjort; Konger og Fyrster, ja, endog Nationer skal være iblandt hendes Afkom. Min Engel skal bevogte hende, undervise og trøste hende og see hendes Fornødenheder tilveiebragte. Og Sara, fordi hun havde Ero, medens hun selv var ufruktbar, til at give dig Hagar til en Hustru, skal endog selv have en Søn, naaget hendes Alder. Og din Afkom skal worde saa talrig og mang- foldig som Støvet paa Jorden og som Sanden ved Havets Bred.

Endskjønt Abraham havde mange Hustruer og Medhustruer, have vi dog ingen Kundskab om, at nogen Bebreidelse nogensinde tildeltes ham fra Gud; men vi have en sikker Forvisning om, at han var Guds yndede Barn og Arving, og tilligemed sine Sønner i god Behold indtagen i Guds Rige.

Jeg vil dernæst sætte Deres Opmærksomhed paa den Fremgangsmaade i Gif- termaal, som brugtes af Jacob, een af de meest berømte Profheter og en Sønnesøn af Abraham. Jacob havde adskillige Hustruer, og af dem fødtes ham de Tolv Patriarker, efter hvilke alle Israels Stammer bleve opkaldte. Nu vel, min Herre! een af disse Hustruer blev bæret med, i den lige Slægtfølge, at være Moder til Jesus Christus efter Kjødet. Hvad for Noget! nedstammede Jesus Christus fra en Mand, som forsvarede Læren om Fleerkoneri, og virkeligen havde mange Hustruer! Wisselig, han var ligesaa slet som Mahomed! Det forundrer mig, siger Een, at Gud stedse holdt en Optegnelse af saadan en Slægtfølge, idet han saae, at det understøtter Læren om Fleerkoneri. Sandelig, min Herre! det var en vigtig Grund til at holde Optegnelsen af Christi Slægtfølge, for at den kunde opretholde netop

denne Lærdom. En anden Aarsag var, at den forjættede Sæd kunde uoiagtigen udfindes. I hele den Tid, som Jacob arbejdede hos Laban i den Hensigt at faae hans Døtre til Hustruer, var Gud med Jacob, idet han opholdt ham og berigede ham ved sin almægtige Arm, for at han kunde have rigelige Midler til Ophold for hans mange Hustruer og deres talrige Børn, hvorved han kunde blive en Konge over en talrig og mægtig Nation, som udsprang fra hans egne Lænder. Saae Herren nogenstunde vredt paa ham, fordi han levede med sine flere Hustruer? Nei, aldrig! Tvertimod, Hæve af Engle udgik at møde ham, og de stod hos ham og velsignede ham, naar han var i Hæve for hans Broder Esau.

Til endvidere Støtte for disse Mænds gode Opførsel, hvilke lærte og udøvede Læren om Fleerkoneri, har Herren sagt, at det skal være en Ihukommelse for alle Slægter, at han er Abrahams Gud, Isaaks Gud og Jacobs Gud. Nu vel, min Herre! lad det være klart forstaaet, at denne Ihukommelse er for denne Slægt tilføjes med alle andre Generationer. Hvad er det for en **Ihukommelse**, siger De, som denne Slægt bør kalde til Minde, og som ingenstunde taaler at slippes ud af deres Sind til nogen Tid? Sandelig, min Herre! det er, at de selv samme Grundlæggere og Hjørnesteene for Israels hele Hums, — netop Guds hele Israel, vare Fleerkonemænd i Ordets fuldeste Betydning. Og Gud forlanger, at denne Slægt skal erindre det og ikke forglemme det; thi det er Guds Ihukommelse og saaledes aabenbaret i hans hellige Ord, hvilket er istand til at gjøre os vise til Salighed.

Sandelig, siger Een, jeg erklærer, at jeg ikke vidste andet, end at dette Fleerkone-System var en mørk Tidsalders Skik, som Herren saae igiennem Fingre med paa Grund af deres Uvidenhed og som en Folge af deres Nedstammen fra hedenske Forældre. Men nu synes det, som at Gud virkelig fandt Behag i disse Fleerkone-Mænd og deres Bedtægter, og forlanger af alle Slægter at forstaae det, og at forstaae det rigtig, og aldrig forglemme det. Derfor dette er Tilfældet, siger en Anden, har sikkert et Stør været over mine Dine, da jeg læste Skriften; thi jeg opdagede aldrig før, at Polygami (Fleerkoneri) var en Velsignelse og en Vlygt, der paahvilede Guds Folk i alle Generationer. Jeg tænkte altid, at det var indskrænket til den patriarkalske Tidsalder. Men det synes at udstrække sig til denne og alle Slægter. Sandelig, jeg seer nu, at Paulus siger, at alle de, som ere af Abrahams Tro, ere Arvinger til de samme Forjættelser og de samme Velsignelser.

Ved at undersøge Guds Lov, given ved Moses, erfarer jeg, at Loven bestemte, at, naar en Mand havde to Hustruer, og hver af Hustruerne havde Sønner, skulde Førstefødsels-Retten tilhøre den Søn, som fødtes først, enten Moderen til den Søn var den Førstægtede eller ikke.

Nu, lad os gaae lidt videre og betragte Eskanas og hans tvende Hustruers moralske Charakter. Var Eskana, Proppheten Samuels Fader, en god Mand? Vare Eskanas Hustruer gode Kvinder, der gave sig selv i uopføseligt Ægteskab til een og samme Mand, og havde mange Børn med ham? Hanna, een af disse Hustruer, var ufruktbar og havde ingen Børn; dog Hanna var stærk i Troen, og hun kjendte Skrifterne, og hun vidste, at Børn var en Arv fra Herren, og Tanken paa at være berøvet denne Arv bedrøvede hendes Sjæl, og gjorde hendes Aand bestandig sorgfuld for Herren. Hun vidste, at hendes Ufrugtbarhed vilde anses af hendes Søstre, som at Herren derved tilkjendegav sit Misbehag med hende; fordi at een af de største Velsignelser, som Gud kunde meddele en Kvinde, vilde bestaae i at gjøre hende til en Moder af Nationer, lig Oldmoderen Sara, derfor gav hun Herren ingen No, indtil hun erholdt Forjættelsen, given til Abraham og Sara, og fødte Samuel, og laante ham til Herren, ifølge hendes Lofte og Pagt, alle hendes Livs Dage. Hendes Tro og hendes Opførsel behagede Herren saa vel, at han velsignede hende, overflødige, end hun først vovede at bede om. Han gav hende tre Sønner til og to Døtre.

Hvem kan nu, efterat have læst denne Historie, tvivle endog et Dieblik om, at jo Eskanas Hustru kan stilles ved Siden af hellige Kvinder, og at Eskana, tvende Hustruers Mand, kan stilles i Rækken med hellige Mand. Og Gud ikke blot autoriserede een Mands Ægteskab med flere Hustruer, men velsignede ogsaa att henholdsvis dertil, endog med de største Velsignelser, hvilket vi snart skal opdage.

Giver Gud virkeligen, spørger Een, nogle af de største og bedste Mænd mange

Hustruer, fordi han er behaget med denne hustrige Orden og Plan for hellige og retfærdige Niemed, hvorved de Retfærdige vilde blive flere end de Ualdelige, og overgaae disse i Wijsdom, Magt, Lyksalighed og Herredomme; eller taalte han det blot som en tilfældig Svagbed i Naturen, uden i Virkeligheden at bifalde denne Skik?

Jeg svarer: han ikke blot tillod den, men han aabnede den virkeligen som en af hans Riges vedvarende og evige Love. Han, den store Jehovah selv, befalede i Begyndelsen af Tjenestene skulde giftes og foruges, og han forestrev Straf for Krænkselsen af den ægtefællelige Forening. Han forenede Mænd og Qvinder ved en beskikket og helliget Klasse af Mænd, og Ingen kunde tage sig den Værd og Embede at sammenvie et Par uden Judtmaat fra han. Herren har fortalt os, at han gav Kong Sauls Hustruer i Davids Skjød til at være Davids Hustruer. Hvorfor handlede han saaledes? Fordi Saul brød hans Befaling og blev ond, tog Herren Sauls Hustruer og gav dem til David, hvem Saul søgte at dræbe. Men da saa David, en Tid efter, forglemmende Guds strænge Befalinger med Hensyn til Ægtefællens og det evige Beskottelsesværn, dragede om hans Næstes Hustru, tog Uria Hustru til sin Barm, uden Guds eller hans Prophet Nathans Samtykke, og søgte derefter at skjule sin Brode ved Blodfald. Men Gud forbandede ham for det, tog hans Hustruer fra ham og gav dem til en anden. Idet han irettesatte David, sagde han ham, at han vilde have givet ham flere Hustruer, dersom han havde bedet ham derom. Heraf lære vi, at Gud selv giver mange Hustruer til de Mænd, som ere trofaste og indige, og tager dem bort fra Overtrædere. Dersom Kong Saul var bleven tilladt at beholde sine mange Hustruer efter Døden, vilde han endnu have saadanne gode Mænds, som Abrahams, Isaaks og Jacobs, herlige Beslignelser.

Da jeg har viist, at Gud har befalet Ægtefæll, og at han bestemmer, enten en Mand maa have mange Hustruer eller saa, eller aldeles ingen, gaaer jeg dernæst over til at vise, at Guds Forjættelse, hvormed der er sagt saa meget, baade i det gamle og i det nye Testamente, vedkommer fortrinligen og udtrykkeligen Tilvarthen af Guds Rige, hvorpaa der ingen Ende er. Den tilhører de Retfærdiges Sæd. Forundre Dem ikke, min Herre, over min Paastand, men læs og overvei vel, hvad jeg siger, førend De fordømmer det, eller tillader Dem at fordømme det, som De ikke har undersøgt. Jesu Christi Apostle sagde, at de, som havde Abrahams Tro, vare Arvinaer til den samme Forjættelse. Hvad! tog Jesu Christi hellige Apostle Deel i at opmuntre og bifalde Fleertoneri? Strækkelig! siger Gen, jeg ønsker ikke at høre eller læse mere derom. Kære, hie et Dieblik! Gjør Dig selv intet Ondt! Vær taalmodig og modtaa Sandheden; thi Sandhed er bedre end Guld. Og dette er Guds Sandhed, hvormed den Hellig Mand vil være Vidnesbyrd til Dem saavel som til mig, dersom De ærlig vil anuamme hans Vidnesbyrd; og min Væn er, at De ikke vil modstaae den Hellig-Mand. Christi Apostle lærte, at en Mand eller Qvinde gjorde meget vel, dersom de havde Abrahams Tro, og erholdt den samme Forjættelse. Saadanne Personer vilde efter at Sandsynlighed komme ind i samme Himmel med Abraham. Da Gud sagde Abraham, at han vilde gjøre ham til en stor Nation formedelst Lydighed, saa troede han det. Men der var en Ting, Abraham ikke troede, og ikke kunde troe. Hvad var det? spørger De! Han troede ikke, at han nogenstunde skulde blive til en stor Nation, saa længe som han ikke havde noget Barn. Saa god en Mand, som han var, vilde en saadan Tanke have bragt ham til at tvivle. Fra den samme Dag af, som Gud gjorde en Pakt med Abraham, blev Abraham længselsfuld efter at erholde Afkom. Denne Yrdsom synes besynderlig for mig, bemærker Gen. Den synes at have et kjødeligt og sandseligt Væsen, og en Mand, som synes forunderlig for mig. Den er meget forskjellig fra det, som stedse er bleven lært mig. Jeg er bleven lært at troe, at Hellighed og Hjertets Reenhed, Tro, Haab og Kjærlighed vare de vigtigste Ting for Abraham, eller enhver anden Hellig, at erholde for at komme til Himlen. Og hvis jeg besidder alt dette, tænker jeg, at det skal gaae mig vel nok, om jeg aldrig gifter mig, eller aldeles ingen Børn har. Jeg tvivler ingenstunde om, at mangen en Modstander tænker, som De. Men lad mig spørge Dem, min Herre, — er De eet af Abrahams Børn? Venter De, ved Enden af Deres Yrdsstand her, at behøves i Abrahams Skjød og sidde ned i Guds Rige med Abraham, Isaak og Jacob, med disse gamle og slet omtalte Fleertonermand? Sandeligen, siger en

Modstander, om jeg rigtig veed, hvad jeg skal tænke. Jeg veed, at Paulus siger, at vi ere Arvinger til den samme Forjættelse, som Izaak. Og Izaak var et Forjættelsens Barn, erholdt fra Forældrenes Side ved stor Tro og Haab, Lydighed og kraftig Bøn.

Var det virkelig den store Maal, Abraham havde i Sigte, idet han vandrede for Gud og blev fuldkommen, at blive Fader til en ufallig Ulfom af retfærdige Børn, hvorved han kunde regjere over dem som Konge og Fyrste under Kristus for stedse? Var det den Arv, som Gud vilde give ham? Var det for dette, han bad saa længselsfuldt? Var dette den af Gud lovede Betsignelse? Var denne Forjættelse den Betsignelse, som alle Abrahams Børn skal arve formedelst Tro, og de Ting de eftertrage, i hvilken Tidsalder de end leve? Ja, min Herre, dette var Forjættelsen, som gaves Abraham. Canaans Land var Stedet for ham og hans Sæd efter ham. Dette Land vilde dog have været næsten aldeles uden Værd for Abraham, dersom han aldrig havde erholdt nogle Børn til at besidde det tilligemed ham. Nu, min kjære Herre, ønsker jeg, at De maa forstaae, at Forjættelsen, som gaves Abraham og alle, som have Abrahams Tro, er den største, som kunde gives ham, — og een, der indeholder de rigeste, veneste og meest ophøiede Betsignelser, som kan tænkes. Ingen tillade sig for et Dieblisk at forbinde den mindste Tanke af Ureenhed, eller af egen Kjødslyst, med noget Tilfagn, gibet til Abraham, eller til nogen af Guds lovlydige Pagtensfolk. Af den Israels Hellige gives ingen andre, end rene, gode Gaver til trofaste Folk. Om De har tænkt, at Løftet om et stort Ulfom for Abraham, som udspiraug fra hans egne Lænder, henstatede til syndig Ulyst, og yttret saadant paa en haanlig Maade, maatte Gud tilgive Dem det, formedelst Deres hurtige Anger og Omvendelse fra deres Veis Bildfarelse. Vær forsikket, at al Jordens Gud ikke forsøger et Mennekte med den haardeste Prøve, som han gjorde med Abraham, og saa, efter den fuldstændigste og fuldkomne Vebtagelse af hans prøvede Sindelag og Tro, frider frem at give ham et Løfte under alle Vebkræftelser af en Sed og Pagt, medens den samme Forjættelse er en blot Ubetydelighed, — en tvivlsom Betsignelse. Dersom Tradition har bevæget Dem til at antage et saadant Begreb, undersøg Deres Ufsknelser snarest mulig, og giv Slip paa Deres Bildfarelser, som ellers vil gjøre Guds Forjættelser nuyttige, og derved fordærve Deres Sjæl.

Jeg vil her bemærke, at den Forjættelse, som gaves Abraham og alle, som ere den samme Forjættelses Arvinger ved Troen, udstrækker sig til alle Slægter i dette Liv, og til alle tilkommende Slægter, evindeligen! Det er: Abraham og Sara vil vedblive at formere sig ikke blot i denne Verden, men og i alle tilkommende Verdensener. Og det Samme er Tilfældet med alle Sønner og Døttre, som erholder Fylden af den Forjættelse, som gaves Abraham.

Nu, min Herre, tag Dem en liden Tid, og betragt den til Abraham og Sara givne Forjættelse, og see om den ikke er stor nok til at tilfredsstille de meest ophøiede Førefillinger hos hvilkefomhelst hellige Væsener. Forestil Dem for et Dieblisk Muligheden af at opløse alle Samfunds- og Slægtskabsbaand, da vil De see Menneket adskilt og affondret fra ethvert Medlem af dets himmelske Faders Familie. Hvilket et Syn af Usselhed og Stændighed!

Omgiw atter igjen Faderen og Moderen med Tusinder af Millioner af elskede og retfærdige Børn, ashug siden en Green efter den anden, indtil ingen er igjen. Hvad er Følgen? Ethvert Hug, som affører et Lem fra hine kjære Forældre, aabner en Kilde af uudsigelig Sorg og Kummer. Hvorfor? Fordi Hengivenhedens og den uudsukkelige Kjærligheds dyrebareste Forhaabninger og rigeste Glæder vare der samlede ved Slægtskabets og Familieforholdets stærke Baand.

Er der nogen Baand saa kjære, saa rige paa Ufsalighed? Gives der nogen saa smertelige, naar de sønderrives? Hør en Faders Sprog over en hedengangen Sønns døde Legeme. O Abasalon! min Søn, min Søn! give Gud, at jeg var død for Dig, min Søn! Har De fulgt Deres Ungdoms Ledfagerinde og Hustru, Deres Børns Moder til den tause Grav? Dagsaa der har De følt en usigelig Smerte ved Formindskelsen af Deres Ufsaligheds Kilde! Intet Sprog kunde sildre Deres Sjæls dybe Angst og Kummer ved dette Tilfælde. Med hende var De bleven eet, ja ligesom eet Kjød. For hendes Skyld vilde De have forladt den Fader, som gyngede Dem paa sine Knæer, og hvis ædle Pande havde svedet for

at skaffe Dem det Nødvendige i Deres unge Alder. For hendes Skyld vilde De have forladt den moderlige Omfavnelse af hende, der vnaagede Dem paa sit Skjød under søde Kysse og sømme Kjalenavne. De forlod dem ikke, fordi De elskede dem mindre; men De elskede Konen meer. Ved Egt-pagten er De indtraadt i en høiere Slægtsskabslov og omgivet af et stærkere Hengivenhedsbaand til Forsørgelse af Lyksalighed og Bevarethed af celestiale Forbindelser.

Naar den Hustru (for hvis Skyld De gjerne kunde have opoffret Livet, ligesom Christus gav sit Liv hen for Kirken) nedlægges i Dødens Favn, føler De en usselig Qual, som intet andet end Opstandelsen kan formilde eller læge. Og jeg mener ikke Opstandelsen af en blot Søster eller af et udodeligt Væsen. Nei, langtfra! Jeg mener Opstandelsen af Hustruen! Deres Hjertes virkelige Hustru! Det vil mildne og formindste Deres Smerte. De vil ikke, De kan ikke sørge saaledes over Bortgangen af en Kvinde, som ikke er Deres Hustru, som De vilde over en Hustru. Vil Opstandelsen gjengive Dem kun en qvindelig Bekjendt, som ikke skal blive Deres Hjertes Hustru i Eviigheden? Nei, det forbede Gud! Men den vil tilbagebringe Dem Deres Hjertes Hustru udodeliaagt, og hun skal søde Dem Børn, komme af Deres egne Lænder, igjennem alle Eviigheder, og det uden Smerte og Sorg i Barnsød. Dette, min Herre var indbefattet i Loftet, givet til Abraham. Dette gjør Forjættelsen stor. Dette, min Herre, styrker, forhøier og udodeliggjør Baand af den rigeste og søbeste Sammensætning. Min Ungdoms Ledfagerinde og Hustru! Mine forladte Børns Moder! Skal jeg da trykke Dig endnu een gang til mit berøvede Hjerter, udodeliaagt, forskjønned og herliagt! Ak ja. Søde Haab! Herlige Forjættelse! Kostelige Bryllup! Halle-luja for Abrahams Gud, som har stiftet saadan en Vagt! Han har fornyet sin Vagt med Isaaq og Jacob, og ved Paulus og alle Apostlene har han bekræftet den samme til en evig Vaat i alle Generationer.

Graven har ingen Seir, Døden har tabt dens Braad ved den nye og evige Vagt, kundgjort for Abraham. Mænd og Hustruer vil vorde gjenforenede. Forældre og Børn vil indtage deres Vads igjen i Familieordenen, og da vil Moderen, som een gang var barnløs (indtil Gud hørte hendes Bøn, og lovede at gjøre hende til Nationers Moder), fryde sig usselig ved at modtage de barnlige Hengivenhedsbeviser af sine Kjære. Veed en Son og Datter ugenstude ret at vurdere deres store Forbindteligheder til deres Forældre, førend De selv have havt Børn? Nei, ingenlunde! Forstaaer Mennekeslægten at vaaskjønde deres døde Gjeld til Gud, deres himmelske Fader, førend de selv har opfyldt Vadsen som Forældre? Nei, aldrig! Om De kunde forestille Dem et stort Samsund opbygget uden Familiebaand, vilde De finde, at dette Samsund aldeles manglede de væsentlige Bindeled og Sener. Alt det, som giver Velklang og Harmoni til det selskabelige Forbund, er aldeles borte. Tag disse Baand bort fra hvilken som helst selskabelig Forbindelse, der kan tænkes, og jeg vover at paastaae, at ingen Regjering eller Samsundsorden kunde noaensinde bringes til Rudskommenhed, eller endog gives noget mere, end en fortlivet Tilværelse. Faldne Engle, som ikke bestod deres første Prøve, ere lankbundne derved at de ikke ere tilstedte at frembringe flere Liv, og fra dem kom den djævelske Lærdom, som forbyder Mennekes at giftes. En mere virksom Plan for Tilintetgjørelsen af det mennekeslige Samsunds Lyksalighed og Fasthed var aldrig udtænkt af Djævelen, end at forbyde Mennekes at giftes. Hvis den Plan blev udført, vilde den forvandle Mennekeslægtenes Stilling til Lighed med de faldne Engles, lige saa meget som nogen anden Ting, vi kan faae Begreb om. Forbanes ikke, min Herre, om jeg siger Dem, at Monogami, eller Eenkonesystemet, som er antaget over hele Christenheden, er et meget mangelfuldt System. Det svarer ikke til Samsundets Fordringer, og er aldeles underordnet Polygami, eller det patriarkalske Flerkonesystem, der er iudført af Gud selv. Udsvarelse og Horeri udøves fornemmelig iblandt christne Nationer, hvor det førstnævnte System er almindelig grundfastet ved Landets Love. Hedenske Nationer, førend de kom i Berørelse med christne Nationer, have sammenlignelsesviis været fri for disse afstuelige Laster. Hvor vædsomt hævuede ikke Jacobs Søner Krænkelsen af deres Søster Dina paa Udoverne af denne Gjerning; endstjøndt deres Fader, en mægtig Guds Prophet havde lært dem Rigtigheden af at have mange Hustruer.

Videre om denne Gjenstand. Min Herre! Bliv ikke fornærmet, om jeg

remfører en alvorlig Klage mod Christenheden, angaaende denne samme Tug. Men hør det rolig; thi Christenheden maa veies paa Vagtskaalerne med alle hendes selvofte Indretninger. Hendes formodede ægte Edelstene, eller suarere falske Pyrdesser, maa tages bort. Tiden er forhaanden, naar den Dragt, hvormed hun har ageret Stjoge, som ved at forbyde Ægteskab eller at indskrænke det, hvor Gud ikke har indskrænket det, skal betragtes som nægte Søv. I Ægteskabsloven har hele Christenheden brudt den med Abraham oprettede nye og evige Vagt. Til Oplysningen af denne Vagt gav Gud Abraham mange Hustruer og Medhustruer, og derved fremstillede sine Hensigter, hvorledes al den retfærdige Sæd af Abraham, i alle Slægter og tilkommende Verdens, skulde opfylde Jehovas Befaling at foroges og opfylde Verdens. Men Christendommen har, lige over for denne Vagt, ikke alene brudt den, men ogsaa ved selvgivne Love forbudt alle Mennesker, indenfor Grændserne af hendes vidtstrakte Herredomme, at holde eller adlyde den. Patriarkerens og Propheternes indstiftede Orden, og den af Himmelen aabenbarede Willie, er bleven aldeles ringeagtet.

De gamle Veimærker, som veiledede de meest lysende Mønstre af Lydighed til himmelske Befalinger fra Abraham til Johannes den Aabenbarer, ere bleve mest gudsbespottelig trampet under Fødder. Erindre, min Herre, at den med Abraham oprettede Vagt var evig, og at den ogsaa omfattede al den retfærdige Sæd af lige Tro, ikke blot igiennem den apostoliske Tidsalder, men og i alle Verdens Tidsaldre. Men hvorledes kan denne Vagt blive opfyldt i Christenheden? Gjennemvandre den hele Christenhed fra den ene Ende til den anden, fra Ost til Vest, og fra Nord til Syd, og sig mig, i hvilket Hjørne af Christenheden Abraham, eller nogen lig ham, kunde boe i Fred med sine Hustruer og Medhustruer? Eller Elkana og hans Hustruer? Eller David med hans egne Hustruer og med Kong Sauls Hustruer, som Gud havde givet ham? Eller hvitken Konge, om han endog havde Salomons Wiisdom og Charakter, før hans Overtrædelse, kunde leve i Sikkerhed med hans Hundreder af Hustruer? Men jeg vil ikke fremføre flere Exempler og Spørgemaal af denne Slags. De christelige Nationers Love ere et umiskjendeligt Svar paa disse alvorlige Spørgemaal. Disse Love vilde lægge smertelige og ærefrakente Straffe paa saadanne Mænd. Og dertil med ere disse Love de christelige Nationers Love. Tyrkerne og Hedningerne have aldrig givet den første Stemme til at forordne disse Love. Nu vel, siger Christenheden, dersom vi have givet saadanne Love, og disse ere intet mindre end en Krænkelse af den evige Vagt, gjort med Abraham og al hans Sæd, hvad Dndt er deri? Et Parti af Christne siger (og mange andre forene sig med dem i Forsvaret): Jeg tænker allikevel, at Lovene ere meget gode, og at ingen Mand burde have meer end een Hustru. Christen, du er fræk nok ei atene til at bryde den evige Vagt, men ogsaa at gaae et Skridt, ja, et langt dristigt Skridt videre, nemlig: at villige Handlingen. Christne Menigheder! da jeg seer, at I har forenet Eder for selv at friske Eder, er der ingen anden Udvei, end at bringe Eder for en hurtig Demstol for Eders opsættelige Forsvar af saadanne Love, som forhindre den sulde Udvikling af den evige Vagt. Nu til Bevist for Eders Brøde. Vi vil indkalde kun eet Vidne, hvis Vidnesbyrd er i alle Tilfælde afgjørende og Enden af al Strid. Ja saa! lad os høre, hvem er dette altsformaaende Vidne, som vover at stille sig lige overfor den hele Christenhed og anklage mange store og religiøse Nationers Opførsel. Hør nu! dette Vidne er ingen mindre end Jacobs Gud, Kongen over alle Konger.

Hvad siger han angaaende Overtrædelsen af de Love og Brudet af den Vagt, ved hvilken saadanne Mænd, som Abraham, skulde blive til en Mængde af Folk, som ikke kunde angives i Tal ved nogen Ciffer, som Menneskets Oplysning kunde indtænke eller endog begribe? Han siger: „**Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld!** fordi de have overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt den evige Vagt; derfor har Forbandelsen fortæret Jorden, og de, som boe paa den, blive ødelagte“. Her, min Herre, er Vidnesbyrdet fra Gud angaaende hvad der paafølger, naar man bryder den ægteskabelige Lov og Vagt. Næsten almindelig Fordærvelse, Utugt og Misfødse, — de naturlige Kjærlighedsfølelser givne en anden Retning end den lovlige, og i Virkeligheden nedslukkede, saa at Mænd og Qvinder ere bleve sydtede med

Skinsøge, Avind, og enhver affhyelig Videnstabs, og vilde neppe beblande sig med hinanden, var det ikke for Samvæmmets og egen Fordeels Skyld. Flere Ulykker og Forbrudelser følger med Gæstfæbsstikkens Forvenden og Misforstaaelse, end med nogen anden Skik, som Mennesker nogenstunde anordnede.

Den huslige Indretning er den første og fornemste Grundvold for alt Samfundsliv og for al Regjering. Da derfor Grundvolden bortspyttes, hvad skal de Retskræfter da gjøre? De kan hverken bevare sig selv fra Fordærvelse, ei heller andre. Af denne Uarsag er den held Jord besmittet. Hvis jeg havde en Vasus Rost og et Redskab af overmenneskelig Kraft, saa vilde jeg ajennemtrænge den hele Christenheds Øren med Betydningen af denne rædsomme, fordærvende og ødelæggende Synd! Jeg vilde med eet paakaldt Congressers, Parlamenters, civile og kirkelige Regjeringers Opmærksomhed angaaende denne ene store Grundvold for Samfundet. Jeg vilde vise dem, at denne er ikke blot en Grundvold, men den er Grundvolden for Samfundet. En anden Grundvold kan Ingen lægge, end den, som er laagt. Hvilkesomhelst Bygninger, der ere opførte paa nogen anden Grundvold, vil medføre usigelig Fordærvelse og Ødelæggelse for alle, som bygge derpaa. Men, siger Een, jeg ønsker, at De vilde sige os bestemt: Hvilken er den sande og eneste Grundvold, for al Samfundsorden og Regjering, som skal bringe Menneskeslægten til Høiden af Fuldkommenhed og Herlighed, og hvor skal jeg see hen for at finde den? Min Ven! lyt nu vel til, og hør med Opmærksomhed, saa vil jeg sige det udtrykkeligen; eller rettere, jeg vil træde tilside, og lade en høiere Auctoritet tale. Herren, ja, Herren din Gud skal sige dig, hvor du skal see hen. Hør derfor ham! Og hvad siger han? Han siger: See hen til Abraham, Eders Fader, Klippen af hvilke I vare udhugne, og til Sara, som fødte Eder! Der har du det, lige fra Herren, o, Christenhed! Der have I det, alle I Lovgivere og Regenter! Der er det, smælt og tydeligt, alle I Reformatorer og Philantropister, saaledes som det udgik fra vor Skabers Mund.

Abraham er Klippen — de Troendes Fader! og Sara er Moderen og Mønsteret for alle Kvinder! Hun var det lysende Exempel af ægtefællig Lydighed og Tro for Kvinder, Hustruer og Mødre, af alle Tidsaldre. Da hun ingen Børn havde selv, og hun vidste ved Aabenbaring at hendes huslige Velsignelse for Tid og Eviighed var indbefattet i at blive Moder, da, ja! da gik hun frem og gav Hagar til sin Mand, for at være hans Hustru og en Moder for hans Børn. Ved denne Handling blev Hustruens Hjertestrenge berørte, og spændte saa langt de kunde taale. Hun havde givet sin Mand hendes Ungdoms Skjønhed og Glæde — den kvindelige Hengivenheds og ubesmittede Dyds sørglende Jude i Snele af Ar — og nu opfordrer Herren hende at dele sin Mand med en anden, — den Mand, hos hvem hendes ukunstlede Kjærlighed og sviglose Tillid var opbevaret i mange Aar ligesaa sikkert, efter hendes Mening, som i Skjagen af den evige Trone. Hun troede Abraham endnu, og medens den tungeste Kamp, som nogenstunde opstod i en usikkert og elskværdig Kvindes Hjerte, truede at sprænge hendes Bryst, erklærede Seiren sig paa hendes Side, og Salighed skinnede, fra den Dag af, som almindelige Verter i Saras Krone. Himmelen kunde ei længere forholde hende hendes Hjertes Duffe. En uendelig Bedvaren af Liv blev hendes. Den hidindtil Gensomme og Ufrugtbar kunde nu glæde sig i Besøningen af hendes Seier, og sine prophetisk fremad paa den endeløse Skare af hendes Afkom, der vilde overgaae Støvet paa Jorden i Antal. Israels Døtre! See hen til Sara, som fødte Eder. Om I lide med hende, I skal regjere med hende. Hør det! I skal blive Urvinger til den samme Forjættelse! Paulus og alle hellige Apostle bærer Vidnesbyrd, at jeg taler Sandhed og lyver ikke. En Dronnings Krone venter Eder. Tilligemed Rachel, Hanna, Elisabet og Maria, skal I forvæge Taktsigelsens- og Glædens-Chor igjennem alle Tidsaldre. Men hvem skal Menneskenes retfærdige Sønner see hen til? Jeg svarer, de skal see hen til Abraham vor Fader; han er vor Exempel og Mønster. Han er Klippen, over hvilken Helvedes Porte ikke skal faae overhaand, ligesaa meget som Peter var, og erholdt Guds Vidnesbyrd, at han vilde befale sine Børn og sit Huus for Herrens Ansig. Men, fordi Menneskene ikke have seet hen til Vagten, gjort med ham, og ikke overholdt dens Love og dens Stikke, er Jorden besmittet og Indbyggerne forbandede, saa at en almindelig Ødelæggelse af Mennesker er snarlig overhængende. Derfor den nærbærende Ringenes Orden i Christenheden

illades at komme til en lovmæssig Slutningsforhandling, da er Tiden nær, naar faa Mænd skal lades tilbage. Men mange Qvinder sammenlignelsesviis vil blive igjen. Samfundets stærke Baand er nærved alle at opløses. Hættefaktsbaandene, anordnede af Christenheden, er blot et Kæb af Sand. Nogle faa Mænd vil vise, at disse Forbindelser ere alene grundede paa Menneskeauthoritet, og ingenlunde paa Guds. Naar denne Kjendsgjerning opdaages, vil Samfundet svinge sig løst fra dets Fæstiaheder og Fortøjninger, — et usælt Braa i den ribende Strøm af en voldsom Flod! Krige og Bederstyggeligheder vil sprede sig over Jorden, indtil den er tom og øde.

Gives der mange i Christenheden, som forbinde Bearebet af nogen guddommelig Gyldighed til et christeligt Hættefakts? Nei, der er ikke! Tradition og Opdragelse ere de fornemste Hindringer for en tållessløs og forbærvelig Kjænsomgang. Disse Hindringer ere næsten aldeles nedbrudte paa høiere Steder, hvadenten civile eller geistlige. Det er kun nogle faa Sæfter af meget indskrænket Antal og Indsindelse, som formoder, at Gud har nogen Ting at gjøre med Helligelsen af Vielses-handlingen, som den almindeligen udføres iblandt christne Nationer. En af Abrahams Fortræffeligheder var, at han vilde aldrig indlade sig paa at tage en Hustru, med mindre han erholdt Tilladelse og Abenbaring fra Gud at gjøre saaledes. Naar han erhvervede sig en Hustru, erholdtes Gudsbeviisningen af Herren, som den retmæssige Giver af den Hustru. Naar han forenedes i Hættefakts med nogen Qvinde var det Gud, som sammensjuede dem, og aldeles intet Menneske havde nogen Ret at adskille dem, uden Tilladelse fra den samme Råde. Abraham vandrede for Gud med et fuldkomment Hjerte. Izaak og Jacob gjorde det samme, og befalede deres Hustruer og Børn og Tjende at gjøre ligesaa. Som Følge deraf opfyldte Gud sit Løfte, og mangfoldigaagjorde dem, og erklærede, at han vilde vedholde den Pagt i alle paafølgende Slægter af dem, som holdt hans Love. Men gittede de sig, uden først at erholde en Abenbaring fra Himmelen om at gjøre saa? Nei, aldrig! Havde de nogenlunde gittet sig uden guddommelig Tilladelse og Abenbaring under guddommelig befattede Hænder, vilde de have været skyldige i Pagtbrud og Overtrædelse af denne Pagts Love. Dersom David havde bedet Gud om flere Hustruer, saer Herren, at han vilde have givet ham saadant og saadant. Men han stolede paa en Konges Myndighed, og formeente at kunne undvære en Abenbaring fra Gud. Følgen af hans Ovførsel var, at han blev som een, der aldeles ingen Hustru havde. Ja, han brød Paaten og forandrede Hættefakts-handlingen fra anddømmelig Tilladelse til Selvtilladelse, og blev eensom. Ifølge deraf blev han derfor aldeles berøvet Hustruer og Børn i den tilkommende Verden. Den hele jødiske Nation bekjendte sig til Lydighed mod Gud, dog benægtede Jesus deres Myndighed til at forsøges og tiltage — kaldende dem en horaartig Slægt. De havde sat menneskelig Tilladelse og blot menneskelig Myndighed til at giffes, istedetfor guddommelig Abenbaring; af denne Marsag var deres Hættefakts-pagt nægte, og deres Børn, idet de vare nægte, kunde ikke gjøre Krav paa Forjættelsen, som tilhørte Abrahams Sæd. Gud holdt stedse en Opregnelse af Abrahams Sæds Slægtfølge, og nødvendiga viis en Opregnelse af deres Hættefakts. Som Følge heraf vilde et ulovligt Hættefakts vanhellige Forbindelsen, og gjøre Ufkommet ulovligt med Hensyn til den guddommelige Arvedeel, og gjøre Guds Forjættelse ugyldig for alle saadanne Børn, hvadenten Jøde eller Christen. I Propbeten Esras Dage indsendte mange Personer deres Ansøgning om en Part i Præstestømmets Tjeneste; men endskiøndt sitigt Efterforskning blev anstillet i alle Slægtregisterne for at opdage deres Slægtfølge og Ret til samme, fandtes der dog ingen Opregnelse, hvorfor de bleve forkastede; og saaledes vil det vorde i Opstandelsen med alle dem, hvis Navne og Hættefakts ikke findes i Registeret. De, som have Hustruer, vil vorde, som om de ingen havde, og de, som have Børn, vil blive barnløse; thi alle Overenskomster og Forbindelser, som ei ere indgaaede ifølge Pagten og Loven oprettet med Abraham, vil vorde uden Værd og ugyldige efter dette Liv og af ingensvindhelt Kraft eller Forbindtlighed. Forholder det sig saaledes, saer et Medlem af Christenheden, saa har jeg været høiligen bedraget, og ønsker snarliggen at blive hjulpen til Rette. Jeg elsker oprigtig hende, som jeg er bleven vant til at kalde min Hustru, og jeg skulde ikke ønske at stilles fra hende i den evige Verden, ei heller fra vore kjære Børn. Er det for sidste for mig at stikke

mig Retten til hende og vore Børn? Nei min Herre! Vandre for Gud og bliv fuldkommen, og De skal vorde en Abrahams Arving. Om De ønsker at have Deres Kone i al Eviighed, saa er det, som sagdes David, ogsaa anvendeligt paa Dem: „Hvis du havde bedet, vilde jeg have givet dig“. Modstander! hører De dette, som Gud siger til David? „Hvis du havde bedet“. Men, hvorfor burde Menneſter adſpørge Herren, naar de ønsker at giftes? Det ſaunde Svar er: Paa det de maa faae Aabenbaring og Tilsigte. Adſpurgte Abraham Gud ſtedſe, naar han ønskede at faae en Huſtru? Ganske ſikkert han gjorde. Var dette en Deel og Betingeſe af den evige Paat? Det var. Var det en af denne Paats evige varende Love, at ingen Mand ſkulde tage en Huſtru uden Fuldmaat og Aabenbaring fra Gud? Det var. Var der nogen „Handling“ eller Viſeſceremoni, ſom var nødvendig at holde ſig til? Aldeles vſt. Kunde enhver Mand, uden Henſyn til hans Stilling for Gud, forrette denne Handling? Nei! nei! ingenſunde. Han ſkulde være en Mand, ſom vandrer for Gud med et fuldkomment Hjerter, paadet at Gud kan nedlade ſig til at ſamtale med ham og aabenbare ſin Willie til ham.

Men, indvender Modſtanderen, kan ikke Menneſter, ſom Embedsmænd og Regenter, forandre Ekteſkabsſ handlingen ſaaledes, at de ikke ſkulde være nodt til at ſpørge Gud enhver Gang, og gaae til nogen Aabenbarer og Prophet for at hoi-tideligholde Giſtermaalet? Nei! aldrig! Nei! aldrig! Denne Paats Love ere evige og uforanderlige. David var en ſtor Konge, og havde ligesaa ſtor en Ret til at udgive Love og forordne Viſeſceremonier, at ophæve dem eller forandre dem, ſom hvilkensomhelſt anden Mand. Men Kong David havde ingen Ret, og han lider endnu under det Tab og den Skade, han paadrog ſig ved ſin Dumdriftighed, da han forſøgte at „adſpørge“ Gud. Jeſus Chriſtus ſlægt om David: „Han er ikke ofparen til Himmelen“. Hvem veed ikke, at naar Børn ere indfangede i Synd eller ved et ulovligt Samliv af deres Forældre, vil Fordærv-ſens og Horerietis Smitte naturligen hænge ved dem, ſom en paaført Tilhøielighed til Synd! Denne Sandhed erkjendte og begræd David, naar han overtraadte Lovene og brød den evige Paat. Der er, maaffee, intet Dube mere ſkadeligt for Menneſteſlægten end Ukyſthed. Dette Dube er et moralkk, ſocialt, poliſtiſt og aandeligt. Det virker paa Menneſtets Legeme, Sjel og Aand, og udſtrækker dets Indflydelse gjennem Tid, og gjennem al Eviighed, undtaagen det ſtandses ved Guds mægtige Haand. Somme have forſøgt at ſtandses Lideliighedens Strøm, og reuſe Samfundet for ſtändig Udſvævelſe og Tvilſeſløſhed; men alle deres Beſtræbelſer ere forgyvede, endſkjønt deres Beræagnunde kan være menneſteſkærliæ og gode. Gjør forſt Træet godt, eller læg Dren ved Roden deraf. Roden til det Dube ligger deri, at man har brudt Ekteſkabspaaten ſom indſtiftedes ved Abraham. Derfor er Jorden beſmittet, og en Forbandeſe hviler paa Indbyggærne.

Nu vel, ſiger En, hvis diſe Ting ere ſaunde og den guddommelige Ekteſkabs Handling er af ſaadan uſigelig Følge og Vigtighed, forundrer det mig, at det Nye Teſtamente ikke taler mere derom. Jeg ſvaver, det Nye Teſtamente giver denne Ordinance mere Udmærkeſe, om muligt, end det Gamle Teſtamente. Men Wiſdom er nyttig i alle Ting. Som Apoftlene havde at gjøre med en heel Slægt, ſom var hoeragtig, og ſom havde brudt Lovene og Paaten, gjort med Abraham, gjorde Apoftlene bedſt i at underviſe Folket forſt i at vandre fuldkommen for Gud, ved Tro, Omvendelſe og Daab, netop ſom Evangeliet var prædiket til Abraham. Og naar Folket var bragt til at troe Nødvendigheden af Aabenbaring fra Gud, og var berede til at underkaſte ſig Betingeſerne for den ſtore Forjættelſe, givne til Abraham, da vilde det være tidnok at viſe dem, ved hvilken Ordinance, Love og Paat de kunde blive Fædre og Mødre til ſtore Nationer. Johannes lagde i Begyndelſen Dren ved Roden, og forkyndte hele den jødiſke Nation — Abrahams Afkom — at de ſkulde omvende ſig, og frembringe Abrahams Frugter og givne Abrahams Gjerninger, om de vilde vorde hans Børn og Arvinger til den ſamme ſtore Forjættelſe. Hvorledes kunde de være en hoeragtig Slægt, hvis de havde vandret i Abrahams Fodſpør med Henſyn til Kjønnenes Forbindelſe? Næſten i Begyndelſen af det Nye Teſtamentes Hiſtorie, læſe vi, at Zacharias, Johannes' Fæder, idet han talte om ſin Søn, Johannes den Døbers, Fødelſe og Navn, fremſtiller Omſtændigheden ſom en „Erindring“, fra Herren, om „Forjættelſen“, givne

til vore Fædre Abraham o. s. v., og ligeledes som en Opfyldelse af Eden og Pagten, gjort med Abraham, Zachariæ Ord ere følgende: „At gjøre den Barmhertighed, som var lovet vore Fædre, og tænke paa sin hellige Pagt, ifølge den Sed, som han svor vor Fæder Abraham.“

Zacharias var en Propheet, velbevandret i Kundskaben om den sande Beskaffenhed af „Forjættelsen“, givne til Abraham, og „Eden og Pagten“. Han vidste at „Forjættelsen og Pagten“ netop henstatede til Efterkommere, eller til en utallig Afkom. Han vidste, ogsaa, at han aldrig kunde erholde denne „Pagts“ Velsignelser, ei heller kunde han blive en „Arving“ til den samme „Forjættelse“, foruden Børn. Men Zacharias og hans Hustru Elisabet vare gamle og havde ingen Børn. Dog, de havde den samme Bekræftning angaaende Afkom, som Abraham og Sara havde, og ligeledes som Jacob og Rachel, og som Ekana og Hanna havde. Deres Bøn opsteg til Gud bestandigen: „Herre! lad mig blive Deeltager i „Forjættelsen“, givne til Abraham, og af den samme „Pagts Velsignelser“. Men, endstjønt Zacharias var en meget god Mand, og hans Hustru en meget god Kvinde, var hans Tro ikke fuldkommen saa stor som Abrahams. Han bad inrig om en Søn, men, da en Enael kom og bærte ham den samme „Forjættelse“ i hans gamle Alder som blev givne Abraham, vakkede hans Tro, medens Abraham ingenlunde tvivlede om „Forjættelsen“. Dog, naar „Forjættelsen“ opfyldtes, erkendte han med stor Fryd og Taknemmelighed, at Herren var trofast i Opfyldelsen af sin „Forjættelse“ og „Pagt“, tilsaat Abraham og Hædrene. Hvem seer ikke nu, at Gud var bestemt i Opfyldelsen af denne „Pagt“ og „Forjættelse“ med af trofast Sæd af Abraham i enhver Slægt af dem, som holdt hans Love. Hverken Alder, eller Ufrugtbarhed, eller noget andet Tilfælde, kunde forhindre de Trofaste fra at arve „Forjættelsen“. Endoaa Maria, Jesu Moder, giver sit Vidnesbyrd til det samme Niemed og til Bekræftelse af den samme „Pagt“ og „Forjættelse“. Hun var en Jomfru og ugift, dog fuld af Tro. Hendes Vidnesbyrd er: „Han haver antaget sig sin Tjeur Israels, idet han ihukommer sin Barmhertighed, som han tilsaade vore Fædre, angaaende Abraham og hans Sæd til evig Tid“. Hvis Menneffene i disse Dage forstod Beskaffenheden og Variationen af „Pagten“ med Abraham, saagodt som Maria gjorde, vilde de aldrig spørge, om det Nye Testamente talde meget om Efterkommere, og folgelig om „Pagten“ og Ordinaancen, og Lovene, som ordne den hellige Handling, og hvilken Afkommet forsaes og gjøres til lovlige „Arvinger“ af Forjættelserne. I det 7de Capitel af Apostlenes Gjerninger, idet der tales om Ebræerne i Egypten, siges der: „Men der den Forjættelsestid nærmede sig, hvilken Gud havde svoret Abraham vore Folket og formeredes i Egypten“. Enhver, som læser denne Historie, hentydet til af Lucas, vil opdage det Bemærkningsværdige i dette Folks uhyre Frugtbarhed og Tilvært, der maaskee ei har sin Lige hos noget andet Folk i Tidens Aarhøder. I det korte Tidsrum af 432 Aar, en Forsøgelse fra 72 Personer til rimeligviis henved 3,000,000 med Udelukkelse af Dødsfald. Pharao, Kongen af Egypten, forstrækket over deres Tilvært, siges, at de vare blevne talrigere end Egypterne, og af denne Aarsag blev de givne hen til grusom Undertrykkelse for at standse deres „Forsøgelse“. Det abrahamitiske Skleerkonesystem bestode herved sin Fortrængning til at give Israel Overvægt over Andre. Egypterne kunde ei tillutetgjøre Guds Hensigt, og hans „Sed“ og „Forjættelse“ til Abraham angaaende denne Tilvært. Ei heller kan Menneffer forhindre hans Hensigt og „Forjættelse“ til Abraham, angaaende de Sidste Dages Hellige, Abrahams Sæd, i hvilken han har besluttet at forsøge og maagfoldiggjøre dem overmaade, fordi Følgen af Forjættelsens Tid er kommen, i hvilken han vil lade Abrahams Sæd, af denne Tidsalder, forsøges og blive en stor Nation. Lad Jordens Nationer fornye de gamle Grusomheder, om muligt, og slaae alle vore Drengbørn ihjel, og udgive Love imod Skleerkoneri, og de vil finde sig selv indviklet i Strid mod Jacobs Gud. Og de vil finde sig selv i en forkeert Stilling og aldeles afmægtige i alle saadanne Lette Hensigter. Gud vil opfylde sin Forjættelse til alle sine Børn i enhver Generation.

Jesus har lovet, at om Noget haver forladt Fæder eller Moder, eller Hustru eller Børn o. s. v. for hans eller Evangeliets Skyld, skal han have hundrede Fold

i denne Tid, og evigt Liv i den tilkommende Verden. Ingen burde drage denne „Forjættelse“ i Tvivl. Den vil opfyldes indtil det Yderste.

Hvorfor var der fastsat i Loven, at naar en Mand døde barnløs, skulde hans Broder (som kan formodes allerede at have en Hustru) tage hans Enke, og opreiste den Afdøde Børn? Hvad Fordeel kunde den Afdøde have af hans Børns Forøgelse efter hans Død? Vi svare, ingen, med mindre hine Børn kunde tilhøre ham i Evigheden, og blive en Deel af den Nation, over hvilken han skal regjere.

Det er bibelsk Sandhed angaaende denne Sag. De Retfærdiges Formerelse er understøttet og beskyttet ved guddommelige Love ikke blot i denne Verden, men ogsaa hinsides denne Verden. En retfærdig Mand's Rettigheder er sikret ham af den Allmægtige, før han dør, og efter hans Død. De dyrebareste og helligste Rettigheder, som en Mand haver, og de rigeste Skatte, som han kan besidde, enten i Tiden eller Evigheden, bestaaer i hans Familie, som vi forhen have viist. Hustruer og Børn ere dyrebare, langt dyrebare, og uendeligen værdifuldere for Mandene, end deres Huse og Laude. Men Gud sikrer sit Pagtesfolk, ei alene deres Laude, men ogsaa deres Hustruer, og deres Børn. Skjøndt Abraham endnu ikke har faaet Besiddelsen af Canaans Land, er han dog sikker paa at besidde det, tilligemed sin Slægt. Han elskede sine Hustruer, og kunde gaact i Døden for dem, som enhver retfærdig Mand burde være villig til at gjøre. Og om Mand ikke staae Familiebaandene, just som Abraham gjorde, saa ere de ikke værdige at nyde dem, og fortjener at stilles i Række og Klasse med dem, som ere „uden naturlig Kjærlighed, Pagt-Brydere, Bagtalere, uhydige mod Forældre, Gudsbadere.“ De hade Gud, fordi de hade de Ting, som Gud elsker; og de hade de Personer, som Gud elsker. Gud elskede Abraham, og elskede den Familieorden og de huslige Forholde, som Abraham indstiftede. Og han elskede David og Salomon, forsaavidt som de udførte og iagttog den samme Orden. Mennecker, som hade den rene og retfærdige Familieorden, indstiftet ved Abraham, Jacob og alle Propheterne, vil ogsaa hade Gud. Hvorfor? Fordi han er en Ynder og Ven af den samme Orden. Og en Krig mod denne Orden, er en Krig mod Gud. Og der er intet bedre Kjenndetegn paa usejlsk Kjærlighed mod Gud, end at see en Mand, som vitterlig modtætter sig Guds Orden. Det er et sikkert Beviis, at en saadan Mand har ikke den Tro, som Abraham og Zacharias besad, og at han ikke er stiftet til at forenes med Abraham, Izaak og Jacob i Guds Rige, hverken i denne Verden eller i den næste. Abrahams Tro lærte ham at sætte mere Priis paa omhandlede Huns-Orden og Privilegium, end paa hans Land, eller Huse og Marker, eller endog hans Liv. Han kunde aldrig blive tilfreds indtil han erholdt et Løfte fra Gud, at han skulde have denne Betsignelse, hvorom jeg taler. Og naar en Mand undervurderer denne Forjættelse, viser han, at han ei alene mangler den frelsende Tro, men ogsaa den naturlige Kjærligheds væsentlige Spire i den Grad, at han er meget udsat for at blive en af de „sidste Dages“ Bespottere, „talende ilde“ om saadanne „Værdighed“ som Abraham og Brigham, og alle andre berømte Propheter og Sonner af Gud. Han er meget tilbøielig at fremstille Guds „Naade“, som om det var „Velsøgtighed“. Han er meget tilbøielig, at ansee „Forjættelsen“, givet til Abraham, og hvilken alle hellige Mænd og Kvinder prisede som Naade og Gavn, ei at være nogen Gavn, men snarere et System af sandelig Wederskyggelighed, og som saadant at forhaane det. Derved søger han at oprykke med Roden og ødelægge den sande Grundvold, som lagdes ved Propheterne og Apostlerne. Ligeledes Kvinder, som vitterlig ringeagte denne „Forjættelse“ og patriarkaliske Orden, give paa den skrækkeligste Naade tilkjende, at de ere uden naturlig Kjærlighedsfølelse, og mangle Oldtidens hellige Kvinders Tro og Retfærdighed, og at de ere usølsomme for den Betsignelse at blive Modre til Nationer og bære samme Krone som Sara, Rachel, Hanna, Elisabeth og Maria. De have glemt Kvindernes naturlige Bølg, som er aabenbaret fra Himmelen, og blive Foragtere af Troner, og Herredømmer, og Tyrkenderømmer og Magter. Dog haabe vi bedre Ting af de Retfærdige — skjønt vi tale saaledes — og Ting der har Salighed til Følge.

Men, siger Modstanderen, endskjønt jeg tilstaaer, at mange Dele af det Nye Testamente begunstiger deres Anskuelser, langt over hvad jeg nogenstunde formodede, seer jeg dog ikke, hvorledes Pauli Anskuelser kan harmonere med Deres. Jeg svare

rer: Paulus var uimodsigeligen en Forsvarer af Abrahams "Tro", og "Forjættelse", og "Vagt", og af Nødvendigheden for os at arve den samme "Forjættelse". Godt, jeg tilstaaer det; men var han en Forsvarer af Egteffab? Jeg svarer: ja! Paulus var en stræng Forsvarer af Egteffab. Den Forestilling, at Giftermaal var ei meget nødvendig, og at en Mand burde indskrænkes til een Hustru, og forbydes at ægte flere, eller endog aldeles ingen, begyndte at gjøre sig gjældende i hans Dage. Da denne antichristne Ufskuelse truede med at bryde Pagten, og udrydde Apostlene, og indføre det fordømmeligste Kjetteri. Paulus kalder frimodigen „at forbyde at giftes“ en Djævelslærdom. Efterom Djævelen ikke blev tilladt at have et Legeme, eller at giftes, og hans Børn heller ikke tillades at have noget Legeme i eet tusinde Aar efter Døden, eller at giftes i det Tidsrum, saa er det meget passende for Djævelens Moral, at forbyde Abrahams Sæd at giftes. Om det skulde lykkes ham at forbinde Egteffab, vilde han gjøre Abrahams Forjættelse til intet og Gnd til en Løgn, og forstyrre hele Frelsens Plan, og besmitte den hele Jord. Af deane Aarsag er der ingen af Bibelens Lærdomme, Djævelen har saa meget imod, som det patriarkalste Egteffabs-System. Han vilde sandsynligen tilbyde en høiere Belønning til nogen Pharisaer, eller en anden Person, for at komme i hans Tjeneste og modsætte sig dette System, end for hvilket som helst andet Felttog. Derfor han ikke kunde forstyrre dette System, vilde hans næste Skridt være at udrydde Abrahams Sæd, og Systemets Forsvarere. Af denne Aarsag søgte Djævelen at faae Esau til at dræbe Jacob, et „Forjættelsens“ Barn, og Ægypterne søgte at dræbe Moses og Ebræernes Dreungebørn, og Herodes og Jøderne at dræbe Christus, den forjættede Sæd. Da om jeg ei misforstaaer Propheetiens Aand, vil han igjen vove en blodig Krig imod dette System, og imod alle, som troe paa det samme System og den samme „Forjættelse“.

Hvad mere sagde Paulus, end at kalde Forbud mod Egteffab Djævelens Lære? Han gaaer endnu videre og paastaar, at den apostoliske Kirkes Embedsmand skulde absolut gifte sig. Apollos og Kephas kjendte deres Pligt tilstrækkelig til at have en Søster eller Kone i Selskab med dem; og det var ikke Pauli Forret at foreskrive dem noget, der vare Apostle ligejom han; men han havde Ret, som en Apostel, at undervise de underordnede Embedsmand, Eldere, Biskopper og Diakoner. Som følge deraf foreskriver han dem, at de, enhver af dem, skal have idetmindste een Kone. Jeg tænkte ei, bemærker Sen, at Paulus kunde være saa besmittet, som at lære noget Saadant, efterat have sagt saa meget, som han har, angaaende Troen paa Abrahams og Fædrenes „Forjættelse“ og „Vagt“. Men hvor finder De det? Læs hans Epistel til Titus, og den siger Dem, hvorledes han foreskriver Titus „at ordinere Eldste i enhver Menighed, hvis de vare ulastelige og een Hustrues Mand. „Det synes deraf, at Paulus ikke ansaae en Eldste for at være stikket til at ordineres til Præstedømmet, undtagen han havde, idetmindste, een Kone. Da om Nogen vil læse Pauli Breve, vil det sees, at han ogsaa bestemt fordrer, at en Biskop, som er en anden Orden af Præstedømmet, skulde ogsaa være, idetmindste, een Hustrues Mand. Endogsaa en Diakon, som besidder den mindste Grad af Præstedømmet, paalægges paa det Eftertrykkeligste at have een Kone.

Utsaa kan man trække den Slutning af Pauli Skrifter om den hele Sag, at enhver Orden og Grad af Præstedømmet, fra Apostelen af til Diakonen, havde flere eller færre Hustruer. Om Paulus var en Untagelse iblandt Apostlene (hvilket jeg dog ikke for et Dieblit indrommer), maa det have været for nogen særegen Aarsag, som jeg ikke nu vil forklare.

Fleerkonesystemet var kommet i en regelmæssig Følgerække af patriarkalst Stik lige ned til den apostoliske Tidsalder; og det var ikkun, naar Nogen, i Besiddelse af en ond og uvidende Aand, forbød det, eller, dreven af Døvetro, søgte at være retfærdigere end som frevet var, at Paulus bemærkede det, hvilket han gjorde, idet han ufsaausomt gav dets Forhindring Navnet Djævelslærdom. Paa den anden Side understøttede Paulus det første store Guds Bud, givet i Gens Have, at mangfoldiggjøres; og idet han forstod Aanden af den patriarkalste Orden, og Guds Aand, viser han, at en Kvinde er en rigere Belønning og Bessignelse for en Mand, end noget Andet. Han viser, hvad hun er skabt for, og hvem hun er skabt for. Han viser, at en Mand kunde ikke engang være i Christo, i den fuldeste

Forstand, uden at være forenet til en Kvinde. Men, siger Een, hvorledes viser Paulus alt dette? Deres Vaarstaaende vil dibringe den Idee, at Paulus var aldeles grundfæstet i Abrahams Tro angaaende den store „Forjættelse.“ Hvor finder De saa mange Beviser? Væs selv hans egne Ord. Her sølge de: „Kvinden er Mandens Vre.“ Tag Kvinden fra Manden, og De tager bort den bedste Ting, han kan rose sig af; — De borttager hans Krone og hans Hæder. Utter: „Kvinden er skabt for Manden.“ Dette „Hvad for,“ og „Hvem for,“ behøver ingen Forklaring. Utter: „Lad de yngre Kvinder gifte sig, bestyre Huus og føde Børn.“ „Egteskabet er hæderligt i Alt, men Hoerfarle og Skjørlevnere vil Gud domme.“

Jeg er tildeels nødt til, siger De, at erklære mig overbevist, at alle det Nye Testaments Skribenter aldeles stemmer overeens med Dem angaaende Patriarkernes Egteskabsystemes guddommelige Authoritet og Evgivaarehed og deres Efterkommeres Forøgelse; men jeg sufter endnu eet Beviis tilføiet i Gunst af Systemet, førend enhver Levning af Tvivl kan forjages fra mit Sind. Jeg sufter, at De skal vise mig bestemt om Christi Jesus nogeninde var gift, eller havde en Kone, eller om han nogeninde vil vorde gift eller have en Kone. Om De kan tilfredsstille min Videtvst i dette ene tilbagestaaende Punkt, saa vil jeg give mig. Godt, dette bringer mig til at tænke paa et lignende Spørgsmaal, fremjat af den Helligvland for over 1800 Aar siden. Spørgsmaalet var dette: „Hvem skal berette om hans Slægt?“ Nu, min Herre, om De kan troe en Engel fra Himmelen, og Deres egne Dine, i dette Punkt, vil De ikke behøve meget af mit Vidnesbyrd for at stadfæste det. En vis Engel, talt om i Johannes Aabenbaring, som var villig at tilfredsstille Nysgjerrigheden angaaende den samme vigtige Gjenstand, siger til Een: „Kom hid, og jeg vil vise Dig Bruden, Lammets Hustru.“ Hvis den Engel taler Sandhed, saa viste han den interessante Personlighed, Bruden, Lammets Hustru, for den spørgende Person, som søstede at faae Kundskab om Christi Hustru. Utter, Johannes den Aabenbarer siger, paa det Bestemteste, at Lammets Hustru har gjort sig rede, og velsignede ere de, som ere kaldede til Lammets Bryllups Nadvere. Hvis Herren virkeligen har viist til Mennefter i Kjødet den sande Brud og Christi Hustru og ligeledes Bryllupshøitideligheden, da maa en ærlig Sjæl lade det være Beviis nok, angaaende denne Gjenstand. Det første Maalet, som Jesus gjorde, blev brugt til at forherlige en Bryllupsfest. Og, min Herre! Gud gjør Fordring paa at være Mennefleslægstens Fader, det er, vore Manders Fader, og forsaavidt Jesu, vor ældre Broders Legeme angaaer, er han hans Fader efter Kjødet. Han gjorde en Pagt med Jesus Kristus, vor ældste Broder, at hans Slægt, efter hvem hele Himlen er kaldet, skulde tiltage uden Ende. Det samme gjentoges til Abraham, og til alle, som ere Christi, ned til den sidste Person, som nogeninde skal fødes. Det sidste Barn af Kristus, som fødes enten i Millenniumet, eller i det sidste Tidsaarnit og alle Tings Ende, vil gjøre Fordring paa denne „Forjættelse af uendelig Tilvært.“

En Ting endnu, førend jeg slutter mine Spørgsmaal. Ere ikke disse strækkelige og mangfoldige Truster, som indeholdes i Skrifterne, mod Horeri, Skjørlevnet, Babilou, Moder til Bedersthyggeligheder, af Jordens Hore, udtalte mod aandelig Jordærvælle, isædetfor mod laudelige og kjødtege Lyfter og Overtrædelser af Pagten med Abraham? Jeg svarer, disse vare udtalte mod virkelige Gjeringer af Ukydshed i Kjødet. Mennefter dommes ikke paa Aandelighedens Grund, men de dommes for Gjeringerne, gjorde i Legemet. Den hele Jord er besmittet ved virkelig Overtrædelse. Denne almindelige Jordærvælle skriver sig fra, at „Pagten“ er brudt, Lovene overtraadte, Egteskabs-Ordinancen forandret fra guddommelig Tillæelse til ubemondigede Embedsmænds og Præsters tomme Authoritet. Guds store Diemed med at bringe Mand- og Kvinde-Mander til at indtage Legemer paa denne Jord var for at grundlægge et System af fuldkommen patriarkalst Regjering efter den himmelske Families Mønster. Den Deel af vor fælles Familie, som overtraadte og stred i Himmelen, var virkelig tilladt at komme paa denne samme Jord med Resten af den menneskelige Familie. Men da de Mander, som bestod deres første Prøve, tillodes at tage Legemer, vare de Udydige negtede dette Privilegium. Og de, som ikke holder „Pagten“ og Lovene for denne anden Prøve, som aabenbaredes Abraham og alle som ere Christi, vil ei blive tilladte at tage deres Legemer igjen efter Døden paa samme God med de Lydige.

Arvingerne til den abrahamitiske "Forjættelse" vil tage deres Legemer igjen og atter fornye deres Familieforhold, just som de ere paa Jorden: Mænd og Hustruer, Forældre og Børn, men uforfrænkkelige og udbødelige. Men hvor skal de være, som ikke ere "Forjættelsens" Arvinger? De vil blive holdt tilbage, fordi de ikke bestod deres anden Prøve, i det lange og mørke Tidrum af et Tusinde Aar, foruden de Legemer, som de vægrede sig for at underkaste Christi og Abrahams Love. Hvilken en lang, skrækkelig Adskillelse af Familiebaand — af Mænd og Hustruer, Forældre og Børn! Men jeg vil slutte denne Skildring. Velsignede ere de Trofaste, som holder hans Befalinger, og have Udgang til Livets Træ, og som ikke ere skrevne barulose paa Jorden, og deres Navne ikke udslættede af Hukommelsen, men ere som Pile, plantede ved Vandbækkene, og som en Haandsfuld Korn, hvis Frugt skal bruse som Cedrene paa Libanon.

Lignende Lænker og Fængsel venter dem, som ikke adlyde de Love, som henhøre til denne anden Prøve. Deres Legemer vil vordet tilbageholdte fra dem, og deres Fremgang i Kundskab og Magt skal, i bestemt Tid, ophøre i en vis Grad. Han som holder Nøglerne til Opstandelsen og det evige Liv, vil sige til dem: „Venter indtil jeg byder Eder at komme frem. Bryllupsfesten er i Sandhed rede, men I ere ikke indbudte Gæster endnu. Venter indtil jeg kalder paa Eder.“

Summarist Indhold

Var Formerelsesloven oprindelig anvendelig paa alle levende Væsener paa Jordens Overflade? Den var.

Vare alle Markens Dyr paalagte at iagttage denne Lov? De vare.

Vare alle Fugle under Himmelen underkastede den samme Lov? — Ja.

Vare alle Fiske undergivne den samme Lov? — Ja.

Vare alle Planter underkastede den samme Lov til at forøges, hver efter deres Slags, idet de havde Sæd i sig selv for det Diemed? — Ja.

Vare Adam og Eva stillede under den samme Lov og bestemte Befaling? — Ja.

Hvor finder De Beviis for alt dette? — I de første Capitler af den ørste Mosebog.

Er der nogen Indstiftelse eller hellig Handling nødvendig forbunden med Menneffeslagens lovlige Forplantelse, og hvis saa, hvad kaldes den? — Ja, Ægteffab.

Hvilket Beviis? „Ægteffabet er hæderligt i Alt“. „Om de ikke kan afholde sig, lad dem giftes.“

Er denne Ordinance gjældende for Menneffet alene i deres dødelige Stilling, eller tillige for deres udbødelige og evige? — For begge.

Er der noget Beviis for, at det er for Menneffet i deres udbødelige og evige Tilstand? — Ja, den hellige Pagt og Forjættelse gaves Adam og Eva før Faldet, medens de vare udbødelige.

Hadde Patriarker, Propheter, Apostle, Ældste, Biskopper og Diakoner, Hustruer? — Ja.

Sik de dem af Herren? Ja. Beviis:

„Den, som faaer en Hustru, faaer en god Ting, og erholder en Gave af Herren“. „Fra ham kommer enhver god Gave.“

Erholdes en Kone lovligt paa nogen anden Maade end giennem Aabenbaring ved en Propheet? Nei! Beviis: „Han skal intet gjøre, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheeterne“. Herren selv bevidner, at han gav Hustruerne i Davids Skjød.

Hadde Jesus Kristus en Hustru efter Opstandelsen? — Ja. Johannes, idet han skriver om denne Giensstand efter Jesu Opstandelse, bekræfter Virkeligheden om Christi Brud, og Hustru og Bryllups Nadvere.

Hadde Jesus Kristus nogle Børn, eller vil han have? Ja. Esaias siger: Han skal see sin Sæd.

Hadde vor Herres Jesu Christi Fader en Hustru? Ja.

Hvem var hun? Maria, som var velsignet fremfor alle Qvinder, og hellig benaadet af Herren.

Harde han nogle Børn med hende i Kjødets? Et; den eenbaarne Søn, Jesus Christus.

Harde Jesu Christi Fader nogle andre Børn? Ja; en utallig Mængde.

Hvilke ere de? Vi, den hele Menneffeslægt, og tillige de falbne Engle, ere hans Afkom. Han er vore Wanders Fader, og Jesus er oor ældste Broder iblandt Wanderne.

Vil Mænd, som ere forenede til deres Hustruer for al Evighed ved den rette Myndighed her paa Jorden, have deres Rettighed stadfæstet useilbarlig gjennem al Evighed? Ja: „Hvadsomhest du binder paa Jorden, skal være bundet i Himmelen.“

Hvilken er den største Betsignelse, for Tid og Evighed, som nogenstunde er forjættet og meddeelt Mand eller Qvinde? — En uendelig Vedvaren og Forsterkelse af Liv, grundet paa Retfærdighed og Sandhed.

Hvilken er den største Forbandelse, som nogenstunde paaalagdes Manden eller Qvinden? Udeblivelsen eller Tabet af den største Betsignelse. Det Modsatte af evigt Liv, er Død, eller Livs-Fortsættelsens Udslukkelse og Ophør evindeligen. Lad engang Dyre- og Planteriget's Frugtbarhed og Formerelse ophøre, og Herligheden af Dyre- og Planterikets Udbygning bliver til Intet. Principet for den sig udfoldende gradvise Tiltaget ophører hurtig. Lad Menneffeslægtens Frugtbarhed og Tilvært ophøre, og samme Tilfælde vil indtræde. Derved blev den Deel af Wandernes Familie, som ikke holdt deres første Prøve, og som ikke tillodes at tage Legemer paa denne Jord, lønket i Mørket, indtil den store Domsdag, istedetfor at gaae frem i Magt og Rundskaab.

Er det Guds Enerettighed at besikke Mænd til at forrette Vielsesceremonien? Ja.

Hvad er Følgen bleven, naar Menneffer have anmasset sig Retten til at administrere Hægestabspagten, uden at iagttage den patriarkaliske Regel for umiddelbar Aabenbarelse? Den hele Jord er bleven belimmet. Hoer, Skjorlevnet, Barmemord, og den menneffelige Slægts Udarten, har fulgt dette ugudelige Paafund.

Vil der nogenstunde blive en reen, sund Stamme af menneffelige Væsener, udmærket ved høi Alder og oplyst Fornuft, saalænge denne menneffelige Indretning er besikket istedetfor guddommelig Myndighed? Nei, aldrig! Forbandelsen fortærer Jorden.

Hvis der er et lige Antal af Mand- og Qvindekjøn, og nogle Mænd have mange Hustruer, vil ikke da endeel andre Mænd faae tilbage? Meget mulig.

Vil da denne Forskjel være retfærdig og upartisk? Sikkerlig, den vil. (See Beviis i Sauls og Davids Exempler). Belønninger gives til gode Mænd og Straffe til flette Mænd, uden at dette kan henregnes til Partiskhed og Uretfærdighed. Den Mand, som berøvede sin Næste hans eneste Hustru, nødtes til at miste over fire Fold af hans egne Hustruer; og den Konge, som traadte guddommelige Befalinger under Fodder, berøvedes Alt det, han havde.

Vil denne retfærdige Maade i Fordelingen Guds Gaver bevise Nødvendigheden af Fleerkoneri? Den vil. Er ikke Qvindekjønnen almindeligen ligesaa fordervet og ugudeligt som Mandkjønnet, og fortjener derfor at blive parret ligeligen — flette Mænd med flette Qvinde? — Nei! Qvindekjønnen er almindeligviis ei saa ugudeligt som Mandkjønnet.

Hvorfor? Fordi der ikke er tildeelt dem det samme Privilegium og høie Ansvarlighed. Manden har, idet han er Qvindens Hoved, Forældet i Stat og Kirke. Han udgiver Love uden Qvindens Medvirkning, og indehaver alle indfødelelige Embeder i Samsundet. Følgelig, om Samsundet er fordervet, saa er han oprindelig og hovedsagelig ansvarlig for det, og ikke Qvinden. Hun gjør sin Pligt i at underkaste sig hans Villie, indtil en høiere Magt, nemlig Guds, byder hende at gjøre anderledes. Af denne Aarsag skal Qvindernes Vidskabs-ster i et vist Maal vende tilbage over de fordervede Mænds Hoved ifølge Jehovas Anordning.

Kan vi derfor slutte fra dette, at flere Qvinde end Mand vil sandsynligen blive frelste? Ja. Af denne Aarsag skal nogle Mænd have flere end een, idet vi see, at ikke det ene Kjønn kan være i Christo, uden det andet.

Hvad! kan ikke en Mand være i Christo, ogsaa i Salighedens fuldeste Betydning, uden at være en Hustrues lovlige Mand? Nei! Fordi Christus har sagt

saaledes, ikke alene i det Nye Testamente, men ogsaa fordi Forjættelsen til Abraham, om utallige Liv, indbefatter det.

Have Mænd nogensinde været kaldede til at forlade og miste deres Hustruer for Evangeliets Skyld? Ja.

Er der noget Tilfælde af det Slags omtalt i Skrifterne? Ja. Loth nødtes til baade at forlade og miste hans Hustru, formedelt hendes Ulyst til at gaae med ham til et Tilflugtssted, og formedelt hendes ugudelige Medfølelse for Versouer, som hun skulde lade tilbage.

Hvilken Belønning erholde de Mænd, som have Tro nok til at forlade deres gjenstridige og vantroe Hustruer for at opfylde Guds Befalinger? Et hundrede Fold af Hustruer i denne Verden, og evige Liv i den tilkommende.

Med Agtelse Deres osv.
Orson Spencer.

Liverpool i England
den 13de Januar 1853.

Kjøbenhavn.

Udgivet af J. Van Cott i October 1854.

Trykt hos K. G. Bording.

